

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΗΣ ΟΚΔΕ-ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΗΣ ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Παρά τους σημαντικούς αγώνες που έδωσε το δυναμικό των αγωνιστών και αγωνιστριών της και τον πρωτοπόρο ρόλο που αυτοί έπαιξαν σε αρκετές περιπτώσεις, η ίδια η λειτουργία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει καθηλωθεί σχεδόν από την πρώτη στιγμή της ίδρυσής της. Είναι αναμφισβήτητο ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει εμπνεύσει ελπίδα σε μια μειοψηφική αλλά σημαντική μερίδα της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Αποτελεί την πλέον συνειδητή έκφραση της αναγκαιότητας για ένα στρατηγικό σχέδιο και ένα φορέα που θα αντανάκλα τις διαθέσεις του πιο ριζοσπαστικού τμήματος της εργατικής τάξης για μια νέα εκπροσώπηση, και που θα είναι το υπομόχλιο στη διαδικασία της κοινωνικής επανάστασης. Οι βασικές γραμμές του προγραμματικού της λόγου αναγνωρίζονται ως ειλικρινά αντισυστημικές και η πρότασή της για μετωπική ενότητα της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς έχει απήχηση σε ένα μεγάλο δυναμικό αγωνιστών του εργατικού και των άλλων κοινωνικών κινημάτων. Είναι, όμως, εξίσου αλήθεια ότι οι ελπίδες που επενδύονται πάνω της διαφεύδονται καθημερινά, σπέρνοντας απογοήτευση στα μέλη και οδηγώντας τις περισσότερες τοπικές επιτροπές σε υπολειτουργία. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει την ιστορική ευκαιρία να διαδραματίσει κεντρικό ρόλο στην ταξική πάλη. Προς το παρόν, ωστόσο, δεν έχει καταφέρει να πείσει ότι αποτελεί πραγματικά χρήσιμο εργαλείο στα χέρια του κινήματος και φορέα μιας πραγματικά επαναστατικής πολιτικής.

Το πρόβλημα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι και πολιτικό και οργανωτικό. Η διαδικασία της πρώτης συνδιάσκεψης είναι μια ευκαιρία που δεν πρέπει να πάει χαμένη. Οφείλει να είναι μια σοβαρή, ισότιμη, δημοκρατική και πολιτική διαδικασία που θα εμπλέξει το σύνολο των μελών και δεν θα εξαντληθεί στις συνήθεις κλειστές διαπραγματεύσεις αντιπροσώπων οργανώσεων. Σε κάθε άλλη περίπτωση θα είμαστε κάτω των περιστάσεων.

Το στοιχείο της δημοκρατίας στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Είναι κοινή διαπίστωση ότι η απουσία οποιασδήποτε ουσιαστικής δομής αποτελεί απόλυτο όριο στην ανάπτυξη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αποκλείοντας την ισότιμη συμμετοχή των ανένταχτων και επιτρέποντας τη συμμετοχή των μελών οργανώσεων μόνο έμμεσα, διαμέσου των ηγεσιών τους. Το κεντρικό συντονιστικό παραμένει ένα όργανο μακριά από τον έλεγχο της βάσης. Η ηγεσία και οι εκπρόσωποι στον τύπο, τα ΜΜΕ, τις ευρύτερες διαδικασίες κλπ δεν εκλέγονται, ούτε υπάρχει η δυνατότητα να ανακληθούν, παρά μόνο από τις οργανώσεις τους. Οι τοπικές επιτροπές αδυνατούν να πάρουν αποφάσεις, καθώς μπλοκάρουν συνήθως από το δικαίωμα του βέτο. Το βέτο παραλύει τις συνελεύσεις, ακόμα κι όταν υπάρχει συντριπτική πλειοψηφία, και καθιστά τους αγωνιστές της βάσης έρμαιο της κεντρικής διαπραγμάτευσης των οργανώσεων.

Από την άλλη, η υπαρκτή και επείγουσα ανάγκη για δομές και ισότιμη συμμετοχή έχει γίνει σε αρκετές περιπτώσεις αντικείμενο προπαγάνδας για διαμόρφωση εσωτερικών συσχετισμών και προσεταιρισμό ανένταχτων. Αυτή η ρητορική φαίνεται υποκριτική στα χείλη οργανώσεων οι οποίες ευθύνονται σε πολύ μεγάλο βαθμό για τη χρόνια έλλειψη δημοκρατικών διαδικασιών και την υποκατάστασή τους από διαπραγματεύσεις κορυφής, ποσοτώσεις ομιλητών ανά οργάνωση και αποκλεισμούς μειοψηφικών απόψεων (όπως πχ είναι γνωστό ότι συμβαίνει στα συντονιστικά ΕΑΑΚ με κύρια ευθύνη των τριών μεγαλύτερων οργανώσεων).

Το γεγονός αυτό δεν μειώνει την εγκυρότητα της κριτικής για τον τρόπο λειτουργίας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, σημαίνει όμως ότι το ζήτημα θα πρέπει να τίθεται αφενός μαζί με συγκεκριμένες προτάσεις οργανωτικής αναβάθμισης, αφετέρου σε συνδυασμό με μια προσπάθεια κινητοποίησης και των ίδιων των μελών των οργανώσεων προκειμένου τα μέτρα αυτά να υλοποιηθούν. Αυτή είναι μια διαδικασία που διαπαιδαγωγεί τα μέλη των οργανώσεων αλλά και τους ανένταχτους συντρόφους και συντρόφισσες στη δημοκρατική λειτουργία. Χωρίς ουσιαστική και συνειδητή συμμετοχή στη βάση οποιαδήποτε τυπικά δημοκρατική δομή δεν μπορεί παρά να λειτουργεί στην πράξη γραφειοκρατικά.

Μια συνδιάσκεψη που φιλοδοξεί να εισάγει δημοκρατικές δομές θα πρέπει πριν από όλα να είναι η ίδια δημοκρατική. Για αυτό το λόγο θα πρέπει να τηρηθούν ορισμένες στοιχειώδεις προϋποθέσεις:

- Να γίνει πλήρης καταγραφή των μελών στις τοπικές, να εξασφαλιστεί ότι δεν υπάρχουν διπλοεγγραφές και να δημιουργηθεί κεντρικό μητρώο μελών. Προϋπόθεση για την ιδιότητα του μέλους θα πρέπει να είναι η παρακολούθηση των εσωτερικών διαδικασιών, η συμμετοχή στις εξωστρεφείς δραστηριότητες και η πληρωμή συνδρομών. Το ζητούμενο είναι να οργανώσουμε αγωνιστές και αγωνίστριες που έχουν πραγματική πολιτική σχέση με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και όχι να εξασφαλίσουμε τεράστιους αλλά πλασματικούς καταλόγους μελών. Καμία δημοκρατική λειτουργία δεν μπορεί να υπάρξει με μέλη που έχουν μερική και ελλιπή εποπτεία της πολιτικής δραστηριότητας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και τα οποία, κατά συνέπεια, στοιχίζονται οπαδικά γύρω από γενικές πολιτικές συμπάθειες προς οργανώσεις ή πρόσωπα. Για αυτό το λόγο τα μέλη θα πρέπει να γράφονται σε συνελεύσεις, και όχι στο δρόμο ή ιδιωτικά.
- Ο προσυνδιασκεινικός διάλογος θα πρέπει να είναι κατά το δυνατό πλατύτερος και πιο ισότιμος. Για αυτό το λόγο το κεντρικό συντονιστικό οφείλει να αναλάβει τη διακίνηση όλων των απόψεων, προτάσεων και συμβολών στο σύνολο των τοπικών. Η έκδοση ενός κοινού εντύπου διαλόγου και πολιτικής παρέμβασης και ενός blog διαλόγου ήδη πριν τη συνδιάσκεψη θα συνέβαλε πολύ σε αυτή την κατεύθυνση.

- Το μέτρο για την εκλογή των αντιπροσώπων στην πανελλαδική συνδιάσκεψη πρέπει να είναι πολύ χαμηλό, της τάξεως του 1:2, ανάλογα και με το συνολικό αριθμό των μελών που θα καταγραφούν. Το παρόν επίπεδο πολιτικής ενοποίησης της ANΤΑΡΣΥΑ δεν επιτρέπει μεγάλο μέτρο, γιατί σε αυτή την περίπτωση θα υπήρχε σοβαρός κίνδυνος να αποκλειστούν απόψεις και να μετατραπούν οι τοπικές σε πεδίο μάχης για τη διαμόρφωση συσχετισμών. Πρέπει να δοθεί ιδιαίτερη προσοχή στην αναλογική εκπροσώπηση όλων των απόψεων, τόσο των οργανώσεων όσο και των ανένταχτων συντρόφων και συντροφισσών.
- Η συνδιάσκεψη θα πρέπει να έχει αποφασιστικό χαρακτήρα και όχι να είναι απλώς μια πανηγυρική εκδήλωση με προσυμφωνημένη κατάληξη. Πρέπει να υπάρχει το δικαίωμα κατάθεσης συμβολών, προτάσεων και τροποποιήσεων μέσα στη διαδικασία. Για τις στρατηγικές πολιτικές θέσεις και τις κεντρικές επιλογές στην περίοδο, καθώς και για τυχόν ιστορικές ή ιδεολογικές αναφορές, θα πρέπει να τηρηθεί η προϋπόθεση της συναίνεσης, αλλιώς υπάρχει ο κίνδυνος να χαραχθεί ένα πολιτικό πλαίσιο που θέτει στο περιθώριο τμήματα της ANΤΑΡΣΥΑ και διαρρηγνύει την ενότητά της. Σχετικά με επιμέρους τακτικές επιλογές και οργανωτικά μέτρα, ωστόσο, μπορούν και πρέπει να ληφθούν αποφάσεις κατά πλειοψηφία. Το να οριστεί με ακρίβεια για ποια θέματα μπορούν να γίνουν ψηφοφορίες και για ποια όχι, βέβαια, απαιτεί ιδιαίτερη συζήτηση.

Δεν υπάρχει μια ιδανική δημοκρατική δομή ανεξάρτητα από τον συγκεκριμένο χαρακτήρα ενός μορφώματος. Οποιοδήποτε οργανωτικό μέτρο προταθεί οφείλει να λάβει υπόψη την πραγματικότητα ότι η ANΤΑΡΣΥΑ εμπεριέχει ταυτόχρονα τα στοιχεία μιας κεντρικής μετωπικής συμφωνίας και μιας από τα κάτω συνεργασίας οργανωμένων και ανένταχτων συντρόφων και συντροφισσών. Από την μια πλευρά η ANΤΑΡΣΥΑ δεν μπορεί να παραμείνει απλώς μια συμμαχία οργανώσεων, περιορίζοντας τα μέλη των τοπικών της σε ένα διακοσμητικό ρόλο. Από την άλλη δεν μπορεί να αποκρύψει υποκριτικά την ύπαρξη των οργανώσεων και να εμφανιστεί αποκλειστικά ως συντονισμός τοπικών συνελεύσεων, καθώς κάτι τέτοιο θα οδηγούσε σε έναν ανταρτοπόλεμο για τον έλεγχο των τοπικών και την εκπροσώπηση των οργανώσεων διαμέσου τους. Σε αυτή τη βάση προτείνουμε:

- Τη συγκρότηση ενός πανελλαδικού συντονιστικού που θα αποτελείται κατά ένα μειοψηφικό μέρος από εκπροσώπους των οργανώσεων και κατά ένα πλειοψηφικό από αιρετούς, ανακλητούς και κυκλικά εναλλασσόμενους εκπροσώπους των τοπικών, με σεβασμό σε όλες τις διαφορετικές απόψεις. Το συντονιστικό μπορεί να εκλέξει όργανα και να ορίσει υπεύθυνους στους διάφορους τομείς δουλειάς.
- Οι αποφάσεις στο συντονιστικό να παίρνονται, προς το παρόν τουλάχιστον, με τον τρόπο που προτείνεται και για τη συνδιάσκεψη: προϋπόθεση ομοφωνίας για στρατηγικά και κεντρικά ταχτικά ζητήματα (πχ συμμαχίες, καμπάνιες, εκλογικές κάθοδοι, συνολικές πολιτικές τοποθετήσεις στη συγκυρία), ψηφοφορίες για επιμέρους τακτικές επιλογές και άμεσα πρακτικά καθήκοντα (διοργάνωση ή συμμετοχή σε εκδηλώσεις και κινητοποιήσεις) σε περίπτωση που δεν μπορεί να υπάρξει σύνθεση. Η ANΤΑΡΣΥΑ δεν μπορεί ούτε πρέπει να εξαλείψει τις ιδεολογικές διαφορές στο εσωτερικό της. Δεν μπορεί όμως και να παραλύει αδυνατώντας να πάρει πρακτικές πρωτοβουλίες σε τρέχοντα ζητήματα επειδή δεν υπάρχει ομοφωνία.
- Αντιστοίχως, οι τοπικές συνελεύσεις να έχουν τη δυνατότητα να αποφασίζουν στη βάση της πλειοψηφίας για τοπικές εκδηλώσεις, κινητοποιήσεις και παρεμβάσεις, χωρίς την ισχύ του βέτο. Αν εξαντληθούν τα περιθώρια σύνθεσης, οι μειοψηφικές απόψεις δεν υποχρεούνται να πειθαρχήσουν με όρους δημοκρατικού συγκεντρωτισμού, δεν μπορούν όμως και να στερήσουν την δυνατότητα στην πλειοψηφία να χρησιμοποιήσει το όνομα της ANΤΑΡΣΥΑ πχ για μια εκδήλωση ή πρωτοβουλία.
- Η ενότητα στη δράση δεν σημαίνει και μονολιθική ενότητα στη σκέψη. Επιδιώκουμε την κοινή δράση χωρίς να διστάζουμε να εμφανίσουμε δημόσια τις διαφορετικές απόψεις κατά την εξέλιξη αυτής της δραστηριότητας. Μέσα από μια τέτοια διαδικασία μπορεί μια πλειοψηφία να γίνει ισχυρότερη, παρέχει όμως και τη δυνατότητα στη μειοψηφία να γίνει πλειοψηφία κερδίζοντας στην άποψή της.
- Κατάρτιση χάρτας των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων του μέλους της ANΤΑΡΣΥΑ, που προς το παρόν είναι μια απολύτως συμβολική ιδιότητα.
- Κύτταρα της οργανωτικής δομής της ANΤΑΡΣΥΑ να είναι μόνο οι τοπικές συνελεύσεις, προκειμένου κάθε μέλος να έχει ταυτόχρονη εποπτεία από πολλούς τομείς της ταξικής πάλης. Κάθε μέλος θα πρέπει να είναι γραμμένο σε μια τοπική. Οι κλαδικές συντονίζουν τη δουλειά μας σε επιμέρους χώρους, δεν μπορούν όμως να υποκαταστήσουν τις τοπικές. Το δίλημμα είναι πολιτικό: θέλουμε μια συνδικαλιστική ή μια πολιτική δομή για την ANΤΑΡΣΥΑ; Ως πολιτικός οργανισμός της εργατικής τάξης η ANΤΑΡΣΥΑ οφείλει να την ενοποιεί και όχι να αναπαράγει τις διαιρέσεις κατά κλάδους και κατά επαγγέλματα. Επιπλέον, στους επιμέρους εργατικούς χώρους τα μέλη της ANΤΑΡΣΥΑ λειτουργούν μέσα από τα σχήματα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς που είναι ευρύτερα. Η δουλειά των αντικαπιταλιστικών σχημάτων (ΕΑΑΚ, Παρεμβάσεις-Συσπειρώσεις-Κινήσεις), τα οποία έχουν κατακτήσει σημαντική θέση στην ταξική πάλη, δεν θα πρέπει να ταυτιστεί αυθαίρετα, να υποκατασταθεί και να καταπνιγεί από τις κλαδικές της ANΤΑΡΣΥΑ.
- Είναι σημαντικό η αρχή της ανακλητότητας και της κυκλικής εναλλαγής πρέπει να ισχύει και για τους εκλεγμένους της ANΤΑΡΣΥΑ σε δημοτικά και περιφερειακά συμβούλια ή οπουδήποτε αλλού.

Στοιχεία προγραμματικής εμβάθυνσης

Η επείγουσα ανάγκη για οργανωτική συγκρότηση δεν σημαίνει ότι η ANΤΑΡΣΥΑ δεν έχει παρουσιάσει και σημαντικές πολιτικές ανεπάρκειες. Η πανελλαδική συνδιάσκεψη δεν θα πρέπει να αντιμετωπιστεί με οργανωτική μονομέρεια ή φετιχισμό. Οι δημοκρατικές δομές είναι αναγκαίες, αλλά όχι ικανή προϋπόθεση για την πολιτική ωρίμανση. Πριν και κατά τη συνδιάσκεψη θα πρέπει να διεξαχθεί μια πλατιά και οργανωμένη πολιτική συζήτηση για τα στρατηγικά και τακτικά επίδικα της περιόδου, συζήτηση που μέχρι τώρα έχει γίνει πολύ περιορισμένα και σχεδόν αποκλειστικά σε επίπεδο κορυφής. Κάτι τέτοιο είναι απαραίτητος όρος προκειμένου η ANΤΑΡΣΥΑ να μπορέσει να σταθεί στο ύψος των ιστορικών καθηκόντων μιας επαναστατικής ταξικής πολιτικής εν μέσω της καπιταλιστικής κρίσης.

Η ANΤΑΡΣΥΑ έχει καταφέρει να προτάξει μια σειρά κρίσιμων μεταβατικών αντικαπιταλιστικών αιτημάτων. Με αυτή την έννοια διαθέτει προγραμματικά στοιχεία που είναι σαφώς πιο ριζοσπαστικό και συγκεκριμένο από τα αντίστοιχα προγράμματα του ΣΥΡΙΖΑ και του ΚΚΕ. Από πολλές απόψεις, ωστόσο, παραμένει αρκετά αποσπασματικό, εμπειρικό και ανεπαρκώς συνδεδεμένο με τις πραγματικές αγωνιστικές εμπειρίες των εργαζομένων και των καταπιεσμένων. Η επιτυχία ενός μεταβατικού προγράμματος, ωστόσο, εξαρτάται ακριβώς από τη λογική συνέχεια των αιτημάτων και την ικανότητά τους να μετατρέπουν τις αποσπασματικές εμπειρίες της εργατικής τάξης σε ολοκληρωμένη αντικαπιταλιστική συνείδηση, θέτοντας τελικά το ζήτημα της εξουσίας από ταξική σκοπιά. Από αυτή τη σκοπιά, και όχι από αυτή της πλειοδοσίας σε αφηρημένες βερμπαλιστικές διακηρύξεις, η ANΤΑΡΣΥΑ πρέπει να εμπλουτίσει και να αποσαφηνίσει το πρόγραμμά της πάνω σε ορισμένες βασικές κατευθύνσεις:

- Το αίτημα της παύσης πληρωμών και της διαγραφής του χρέους τέθηκε σχεδόν αμέσως μετά το ξέσπασμα της κρίσης του ελληνικού δημόσιου χρέους στην προμετωπίδα του προγράμματος της ANΤΑΡΣΥΑ και πράγματι του έδωσε ριζοσπαστικό χαρακτήρα. Μόνο η ANΤΑΡΣΥΑ κατάφερε να προπαγανδίσει αυτό το αίτημα σε μια μερίδα του κινήματος. Δεν το έκανε, ωστόσο, πάντα με συνέπεια. Στο πρόγραμμά μας παρέμεινε αδιευκρίνιστο το ποιον καλούμε να επιβάλει τη μονομερή παύση πληρωμών και τη διαγραφή του χρέους. Στην πράξη το αίτημα εντάσσεται συχνά, έστω άρρητα, σε ένα συμφραζόμενο “ρεαλιστικών” προτάσεων προς το κράτος για την “έξοδο της χώρας από την κρίση”, που κωδικοποιούνται στην έξοδο από το ευρώ, την υποτίμηση του νομίσματος και την παραγωγική ανασυγκρότηση. Αποκομμένα από ένα συνολικό μεταβατικό πρόγραμμα, αυτά τα μέτρα θα μπορούσαν να αποτελέσουν επιλογή και μιας αστικής κυβέρνησης – άλλωστε κύκλοι της αστικής τάξης τα συζητούν. Το ζήτημα του χρέους θα πρέπει να τίθεται ως βασικό ταξικό δίλημμα – ποιος θα πληρώσει; - και όχι ως τεχνική συζήτηση μεταξύ ειδικών. Το περιβάλλον της πρωτοβουλίας των οικονομολόγων, του αριστερού βήματος διαλόγου και της ΕΛΕ, που κινούνται σε μια εθνική ρεφορμιστική κατεύθυνση, συντέινει δυστυχώς σε μια τέτοια κατεύθυνση. Ανεξαρτήτως της τακτικής μας απέναντι σε αυτές της πρωτοβουλίες, θα πρέπει να διαχωρίσουμε τον πολιτικό πυρήνα των αιτημάτων για το χρέος (διαγραφή, παύση πληρωμών, άνοιγμα των βιβλίων και άρση του λογιστικού απορρήτου, εργατικός/λαϊκός έλεγχος στα ταμεία του κράτους και το νόμισμα) από μια τέτοια λογική φαινομενικά ριζοσπαστικών αλλά στην ουσία διαχειριστικών αντιπροτάσεων.
- Το αίτημα για αντικαπιταλιστική αποδέσμευση από την ΕΕ τείνει όλο και περισσότερο να μετατραπεί σε ένα σκέτο “έξω από την ΕΕ”, που από μόνο του δεν σημαίνει κάτι παραπάνω από μια εθνική αναδίπλωση. Με αυτή τη λογική διαχωρίζονται αυθαίρετα οι μηχανές ταξικής κυριαρχίας του κεφαλαίου (ΕΕ, κράτος) σε περισσότερο και λιγότερο προοδευτικές. Η πάλη ενάντια στην ΕΕ θα πρέπει να γίνεται ταυτόχρονα με την πάλη ενάντια στο ελληνικό αστικό κράτος, που ως τέτοια είναι απούσα από το πρόγραμμα της ANΤΑΡΣΥΑ. Με τον τρόπο που τίθεται, το “έξω από την ΕΕ” δεν λειτουργεί ως μεταβατικό αίτημα γιατί αφενός υπονοεί ένα “προοδευτικό” στάδιο εθνικού καπιταλισμού, το οποίο δεν συνδέεται άμεσα με μια επαναστατική ανατροπή, αφετέρου σπέρνει την αυταπάτη ότι ο ελληνικός καπιταλισμός είναι αδύναμος και εξαρτημένος. Η ANΤΑΡΣΥΑ πρέπει να προτάξει το σύνθημα της ολοκληρωτικής επαναστατικής ρήξης με την ΕΕ και της διεθνιστικής πάλης για τη διάλυσή της.
- Είναι γνωστό ότι στην περίοδο της κρίσης η ταξική δικτατορία του κεφαλαίου γίνεται όλο και πιο φασιστική. Η δυναμική της ακροδεξιάς και του εθνικισμού είχε υποτιμηθεί τραγικά εδώ και πολλά χρόνια από τις περισσότερες οργανώσεις του πολιτικού μας χώρου. Σήμερα πλέον είναι αδύνατο να την παραβλέψει κανείς. Σε αυτό το περιβάλλον ο διεθνισμός, που σε κρίσιμες περιόδους αποτέλεσε πάντα κόκκινη γραμμή μεταξύ επαναστατικής πολιτικής και ρεφορμισμού, είναι πιο ζωτική ανάγκη από ποτέ. Το μεταναστευτικό δεν είναι απλώς φλέγον ζήτημα επικαιρότητας, αλλά οφείλει να είναι κεντρικός πυλώνας ενός αντικαπιταλιστικού πολιτικού προγράμματος. Η υπέρβαση των εσωτερικών διαχωρισμών της εργατικής τάξης, ιδίως των εθνικών και φυλετικών, είναι πολιτικό καθήκον και δεν γίνεται αυτόματα. Η απόρριψη του αιτήματος για ανοιχτά σύνορα και η διαδεδομένη στην ANΤΑΡΣΥΑ και σε έντυπα του χώρου (πχ ΠΡΙΝ) άποψη ότι η μετανάστευση είναι αντιδραστικό φαινόμενο δεν κάνει άλλο σε τελική ανάλυση από το να αποδέχεται τέτοιους διαχωρισμούς και να αρνείται στην εργατική τάξη ένα δικαίωμα που το κεφάλαιο έχει: τη διεθνή κινητικότητα. Η διεθνοποίηση της κίνησης των κεφαλαίων και των εμπορευμάτων είναι μια αντικειμενική διαδικασία που συντελείται έξω και ανεξάρτητα από τις επιθυμίες και τα εγκεφαλικά κατασκευάσματα αστών, ακροδεξιών και

ρεφορμιστών. Η μετανάστευση, δηλαδή η διεθνοποίηση της εργατικής δύναμης, αποτελεί στοιχειώδη αυτοάμυνα στην καπιταλιστική βαρβαρότητα. Το να αναπαράγει κανείς μια ρητορική σχετικά με το πόσοι χωράνε στη χώρα, το πρόβλημα που “αντικειμενικά” δημιουργούν στο κέντρο της Αθήνας κλπ, αντιμετωπίζει το πιο καταπιεσμένο τμήμα της εργατικής τάξης, τους μετανάστες, ως εξωτερικό μέγεθος και είναι με αυτή την έννοια ταξική προδοσία. Η ANΤΑΡΣΥΑ δεν μπορεί να υπαναχωρήσει από το αίτημα των ανοιχτών συνόρων για την εργατική τάξη και τη νομιμοποίηση όλων των μεταναστών χωρίς προϋποθέσεις στο όνομα οποιουδήποτε “ρεαλισμού”.

- Η πάλη για την απελευθέρωση από την ιδιαίτερη καταπίεση των γυναικών, των μειονοτήτων και των ομοφυλοφίλων πρέπει να αποτελεί οργανικό τμήμα του προγράμματος της ANΤΑΡΣΥΑ, και όχι να παραπέμπεται σε μια περίοδο μετά την κρίση. Ο καπιταλισμός εν μέσω κρίσης δεν παραπέμπει κανένα είδος καταπίεσης για μετά, ίσα ίσα τα οξύνει όλα στο μέγιστο βαθμό.
- Ένα αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα δεν αποκτά τη συνοχή του παρά καταλήγοντας στο ζήτημα της εξουσίας. Το κρίσιμο ερώτημα είναι τελικά: ποιος μπορεί να εφαρμόσει αυτά τα μέτρα; Στην περίπτωση της ANΤΑΡΣΥΑ αυτό ακριβώς το ζήτημα φαίνεται πολλές φορές να είναι απόν. Είναι γεγονός ότι αυτή τη στιγμή η εξωστρεφής πολιτική ζύμωση δεν μπορεί να γίνει με αφηρημένες επικλήσεις στην εργατική εξουσία. Παρότι το δίλημμα φαντάζει μακρινό, τίθεται ωστόσο ιστορικά και η ANΤΑΡΣΥΑ οφείλει να προετοιμαστεί στρατηγικά. Θα πρέπει να αντιπαχθεί κάθετα στο υπαρκτό ενδεχόμενο μιας κυβέρνησης ταξικής συνεργασίας με τη συμμετοχή αριστερών κομμάτων. Στο σενάριο (μακρινό αλλά όχι ιστορικά απίθανο) μιας ανεξάρτητης κυβέρνησης της αριστεράς ή μιας αριστερής κυβέρνησης, στο έδαφος του αστικού κράτους, η ANΤΑΡΣΥΑ θα πρέπει από τώρα να προετοιμαστεί να παίξει το ρόλο της αριστερής αντιπολίτευσης, αρνούμενη τη συμμετοχή και πιέζοντας με τη δύναμη του κινήματος στα αριστερά. Η δική της αντιπρόταση δεν μπορεί παρά να είναι μια εργατική κυβέρνηση ταξικού πολέμου στηριγμένη στις δομές αυτοδιεύθυνσης της εργαζόμενης πλειοψηφίας. Αν αυτό το πάρουμε στοιχειωδώς σοβαρά, ωστόσο, θα πρέπει από τώρα να δώσουμε όσες δυνάμεις μπορούμε στην δημιουργία ενωτικών δομών αυτοοργάνωσης στις γειτονιές και τους χώρους δουλειάς, κάτι που μέχρι τώρα η ANΤΑΡΣΥΑ δεν έχει κάνει.

Το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα ως εργαλείο στην ταξική πάλη

Τα πολιτικά προγράμματα δεν έχουν καμία ιδιαίτερη αξία όσο παραμένουν απλώς κείμενα μαρξιστικής φιλολογίας. Το πραγματικό πρόγραμμα είναι εκείνο που εφαρμόζουμε στα πεδία της ταξικής πάλης, η ενοποίηση θεωρίας και πράξης. Αυτό που επείγει πάνω από όλα για την ANΤΑΡΣΥΑ είναι να μεταφράσει τις διακηρύξεις της σε πρακτική πολιτική παρέμβαση, ιδιαίτερα σε ορισμένους βασικούς άξονες:

- πρακτική σύνδεση του αιτήματος της διαγραφής του χρέους και της παύσης πληρωμών με τους καθημερινούς αγώνες της εργατικής τάξης: οργάνωση κινητοποιήσεων με σκοπό τη δέσμευση ταμείων δήμων και ΔΕΚΟ για την πληρωμή των εργαζομένων και όχι των πιστωτών, οργάνωση της πολιτικής ανυπακοής και της άρνησης πληρωμής δημοτικών τελών, διοδίων κλπ.
- καμπάνιες για την οργάνωση των απεργιών και των άλλων κεντρικών κόμβων της ταξικής πάλης, πράγμα που δεν έχουμε κάνει ως ANΤΑΡΣΥΑ, παρά μόνο μέσα από τη δουλειά συντρόφων και συντροφισσών σε σωματεία. Είναι ενδεικτικό ότι η ANΤΑΡΣΥΑ έχει βγάλει ελάχιστες αφίσες για γενικές απεργίες. Η κινητοποίησή μας σε τέτοιους κόμβους οφείλει να είναι τουλάχιστον ανάλογη με αυτήν που έχουμε κάνει ενόψει εκλογών.
- πολιτική πρωτοβουλία για την οικοδόμηση ενός ενιαιομετωπικού αντιρατσιστικού και αντιφασιστικού κινήματος και την οργάνωσή του στο επίπεδο της γειτονιάς. Η ANΤΑΡΣΥΑ δεν έχει έχει αναδείξει κάτι τέτοιο σε προτεραιότητά της και δεν έχει ξεφύγει από τη σεκταριστική παθογένεια που μαστίζει όλη την αριστερά. Περίορισε τον εαυτό της σε έναν περιφερειακό ρόλο στην απεργία πείνας των 300 ξένων εργατών (ανεξαρτήτως των ευθυνών και των άλλων πολιτικών δυνάμεων) και συνεχίζει να αναπαράγει πολιτικές περιχαράκωσεις που αποδυναμώνουν το κίνημα στο δρόμο σε μια περίοδο που δεν υπάρχει καιρός για αστεία.
- αναζωογόνηση της ομάδας της ANΤΑΡΣΥΑ για το γυναικείο ζήτημα, ανάδειξη των ιδιαίτερων πτυχών της γυναικείας καταπίεσης από το σύνολο της ANΤΑΡΣΥΑ και λήψη φεμινιστικών πρωτοβουλιών.
- πολιτική προσέγγιση αγωνιστών και αγωνιστριών της βάσης, πρωτίστως του δυναμικού που στελεχώνει αντικαπιταλιστικά σχήματα σε χώρους δουλειάς, γειτονιές και πανεπιστήμια, χωρίς καπελώματα και υποκατάσταση των σχημάτων.
- εκλαΐκευση του πολιτικού μας προτάγματος, της επανάστασης και του κομμουνισμού. Η μάχη για την ηγεμονία των επαναστατικών ιδεών στην εργατική τάξη και τους καταπιεσμένους δεν εξαντλείται στα κεντρικά μας ντοκουμέντα και πολιτικά άρθρα, ούτε στις καταγγελτικές προκηρύξεις για θέματα της επικαιρότητας, αλλά εξαρτάται απολύτως από τη ζύμωση στη βάση, την ικανότητά μας να προσεγγίζουμε ακροατήρια και να προτείνουμε μια απτή πολιτική κατεύθυνση σε αντίθεση με την ορθοδοξία του καπιταλισμού και το ζόφο των φασιστικών ιδεών.

OKDE Σπάρτακος

ελληνικό τμήμα της 4ης Διεθνούς | www.okde.org